

Proloog

Anna

Het is de eerste collegedag en ik ben aan de late kant. Ik wil graag iets de schuld kunnen geven: autopech, kon het lokaal niet vinden, aangevallen door een zwerm bijen toen ik over de campus liep; wat dan ook. Maar ik heb een scooter. Ik ben vierdejaars, dus ik weet inmiddels waar ik moet zijn. En de bijen hadden alleen maar aandacht voor de bloemen.

De waarheid luidt dat ik op weg naar college ben gestopt om een blikje cola en een zakje cashewnoten te halen. Omdat ik trek had en sommige dingen niet kunnen wachten. Toch vind ik het vreselijk dat ik zo laat aan kom zetten. Dat wekt een verkeerde indruk.

Ik geef mezelf een standje terwijl ik vlug tussen de tafels door naar achteren loop, me pijnlijk bewust van de blik van mijn docente. Ik laat me net op een stoel achterin zakken als een jongen door het lokaal naar achteren rent en naast me neerploft. Met mijn hoofd gebogen pak ik mijn notitieblok en probeer ik de indruk te wekken dat ik georganiseerd ben en helemaal klaar voor het college. De docente trapt er volgens mij niet in, maar ze zegt er niets over en begint de presentielijst door te nemen.

Al snel is het mijn beurt. Ik noem mijn naam en mijn jaar en ik hoor rechts van me iemand naar adem happen, een geluid waar ik zo van schrik dat ik me omdraai.

En dan zie ik hem. Onze blikken kruisen elkaar, de hitte tintelt door me heen, mijn adem stokt en mijn tepels worden hard. Het is zo verontrustend dat ik stil blijf zitten, met mijn hand op mijn borst, terwijl mijn hart verwoede pogingen doet om te ontsnappen.

Vreemd genoeg zit die jongen me aan te gapen alsof er net zo'n rare schok door hem heen gaat. Dat kan niet kloppen, jongens gapen me nooit aan. Misschien doet hij dat wel omdat ik zo naar hem zit te kijken. Alleen zit hij ook naar mij te kijken en blijft hij dat doen.

Wat nog vreemder is: ik heb het gevoel dat ik hem ken, al jaren. Dat slaat nergens op. Hij komt me weliswaar vaag bekend voor, maar ik zou het echt wel weten als ik hem eerder had gezien. Zo'n knappe jongen vergeet je niet gauw.

Ik weet niet waarom ik het gevoel heb dat er iets tussen ons is, maar ik vind het niet prettig. Ik vind het ook niet prettig dat ik diep vanbinnen een vreugdekreet lijk te slaken, alsof ik voor mannen aan het shoppen was en nu het perfecte exemplaar heb gevonden.

Hij kijkt me nog steeds aan en zegt dan opeens iets, waar ik zo van schrik dat ik niet meteen doorheb dat het een antwoord op de vraag van mevrouw Lambert is. 'Drew Baylor. Vierdejaars.' Zijn stem is bittere chocolade op een warme zomeravond.

En dat schudt iedereen wakker. Studenten schrikken op uit de loomheid die bij de ochtend hoort, draaien zich om, staren hem aan en beginnen onder elkaar te fluisteren. Hij negeert hen en kijkt alleen maar naar mij. Dat verwacht me. Drew Baylor. Zijn naam golft door het lokaal en dan weet ik het weer. De quarterback. De leden van ons legendarische footballteam kunnen niet echt op mijn belangstelling rekenen, dus zijn bestaan valt voor mij in de categorie van dingen waarvan ik me vaag bewust ben, zoals de locatie van het gebouw van Studentenwelzijn of dat de bieb op zondag om zeven uur dichtgaat.

De teleurstelling is snel en heftig. Het laatste waaraan ik behoefte heb, is de beste quarterback van deze uni beter te leren kennen. Ik draai me weer om, met een drukkend gevoel op mijn borst, en probeer hem te negeren. Gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Na het college probeer ik er meteen vandoor te gaan. En knal in plaats daarvan tegen een massieve, gespierde borst. Ik hoef niet eens op te kijken om te weten van wie die is. We staan zonder iets

te zeggen tegenover elkaar, ik met mijn blik gericht op zijn borst en hij met een blik die een gat in mijn kruin lijkt te branden. Ik recht geërgerd mijn schouders en probeer gereserveerd over te komen. Shit, hoe ziet dat er eigenlijk uit, 'gereserveerd'? Het doet er niet toe, want onze blikken kruisen elkaar weer.

Dat is een vergissing.

Ik geloof dat mijn knieën knikken, maar ik weet het niet zeker omdat mijn hersens opeens niet meer werken.

Mijn hemel, hij straalt een en al kracht uit, de warmte en energie dampen van hem af. Volgens mij sta ik een beetje op mijn benen te zwaaien. Hij staat zo dichtbij dat ik de aanzet van stoppels op zijn sterke kin en het goud in zijn bruine haar zie. Dat haar is kort en staat boven zijn voorhoofd en op zijn kruin in dikke plukken rechtop. Aan de ene kant van zijn hoofd is het een beetje afgeplat, alsof hij zo zijn bed uit is gerold en vergeten is om zijn haar te kammen. Maar dat denk ik niet, want hij ruikt heel erg lekker, naar warme peren en frisse lucht. Ik buig me bijna naar voren om die geur op te snuiven, maar ik weet me te beheersen.

De stilte tussen ons wordt steeds ongemakkelijker, totdat ik me niet langer kan inhouden en naar hem opkijk. Nog net op tijd om te zien dat hij zijn hoofd met een ruk naar achteren trekt, alsof hij ook stiekem aan mij stond te ruiken. Dat lijkt me niet. Hij propt met een achteloos gebaar zijn handen in de zakken van zijn jeans en glimlacht ontspannen. Daardoor verschijnt er een kuiltje in zijn linkerwang.

Ik moet ook bijna glimlachen en vraag me af of ik mijn eerdere voornemen, hem vermijden, moet vergeten. Dan doet hij zijn mond open en verpest hij alles.

Het warme timbre van zijn stem golft over me heen, waardoor het even duurt voordat zijn woorden tot me doordringen. 'Hoi, grote rooie.'

Mijn wereld komt met luid piepende remmen tot stilstand. Grote rooie? Dat meen je verdomme niet.

Ik gaap hem aan, zo ontzet dat ik niet eens een kwaad gezicht kan trekken. En hij kijkt terug, met halfdichte ogen en nog steeds

dat onnozele lachje. Hij lijkt op een antwoord te wachten. Ik kan maar één ding denken.

Hij noemde me grote rooie. Grote rooie, verdomme.

Zijn opmerking is een stomp in mijn maag, maar niet geheel onverwacht. Ik heb rood haar. Dan is het vrij onvermijdelijk dat mensen je 'rooie' noemen. Dat is dan ook niet wat me zo dwarszit. Het gaat om dat 'grote'. Dat is een gevoelig punt voor me omdat ik tijdens mijn tienerjaren nogal mollig was. Het doet er niet toe dat die molligheid inmiddels heeft plaatsgemaakt voor rondingen op de juiste plekken en dat ik blij ben met mijn lijf. Door die twee woordjes van deze jongen voel ik opnieuw die pijn, verdomme.

Op de een of andere manier weet ik iets uit te brengen. 'Wat zei je net tegen me?'

Er verschijnen rimpeltjes rond zijn ooghoeken. Misschien voelt hij zich opgelaten. 'Eh... Als ik nu "niets" zeg, kunnen we dan net doen alsof het nooit is gebeurd en gewoon verdergaan?'

Daardoor schiet ik bijna in de lach en dat maakt me nog kwader. 'Nee.'

Hij verplaatst zijn gewicht op zijn andere voet. 'Rustig maar, ik wilde alleen –'

'Niet doen.' Ik wijs met mijn vinger naar hem. 'Kom niet met "rustig maar" aanzetten als je me net hebt beledigd, makker.'

'Makker?' Hij maakt een verstikt geluidje dat een beetje op een lach lijkt.

'Ik ben niet "groot",' snauw ik, op een toon waarin je meer pijn hoort dan me lief is. Ook dat vind ik vreselijk.

Hij trekt zijn hoofd terug, alsof ik hem heb verrast. Het is geen opvallende beweging, maar hij probeert de aandacht ervan af te leiden door zijn handen op zijn slanke heupen te leggen. 'Ik wilde je niet te beledigen. Geloof me, ik had het juist over de beste delen.' Zijn blik, die aan butterscotch doet denken, zakt af naar mijn bovenlijf. Het is meteen alsof mijn borsten onbedekt zijn; ze voelen zwaar en toch strak. En om mijn vernedering compleet te maken worden mijn tepels hard. Hij staat nog steeds te kijken, dus dat ontgaat hem niet, en hij ademt hoorbaar in.

Fuck. 'Kijk me aan, eikel.'

Hij krimpt even in elkaar, maar zijn blik schiet terug naar mijn gezicht. 'Sorry,' zegt hij, verre van beschaamd. 'Ik zou graag willen zeggen dat het niet nog eens gebeurt, maar ik kan niks beloven, rooie.'

'Jezus, je bent echt niet te geloven.'

Hij krabt in zijn nek en kijkt me met halfdichte ogen aan, alsof ik een pijnlijke aanblik bied. 'Hoor eens, kunnen we opnieuw beginnen?' Hij steekt een grote hand uit, die vastzit aan een arm vol spieren. 'Hoi, ik ben Drew.'

Ik schud zijn hand niet, zodat hij niets anders kan doen dan die weer te laten zakken.

'Ik weet wie je bent.'

Zijn glimlach keert terug, deze keer veel te vergenoegd.

'Je hebt namelijk een uur geleden gezegd hoe je heet,' breng ik hem in herinnering.

Zijn zelfverzekerde houding wordt iets minder stoer, maar hij doet opnieuw een poging. Dat moet ik hem nageven. 'Nou, dat heb je dus onthouden. Net zoals ik heb onthouden hoe jij heet, Anna Jones.'

Ik negeer de verbazing die in me opkomt en sla mijn armen over elkaar. 'En ik hoef niet opnieuw te beginnen. Ik heb geen zin om met een of andere egoïstische sukkel te praten die naar mijn borsten staat te gluren en idiote bijnamen voor me verzint.' Ik zou nu weg moeten lopen, maar ik heb mezelf veel te veel opgenaaid. 'Ik bedoel, "rooie"? Dat meen je niet.'

Hij staat me alleen maar aan te gapen. Deze keer echt met stomheid geslagen, alsof hij niet kan geloven dat een of andere gestoorde chick hem terechtwijst.

'Wees eens origineel,' ga ik verder, alsof ik niet goed wijs ben. 'Waarom geen blondie?'

Zijn witte tanden flitsen in een snelle glimlach. 'Ah, de minder voor de hand liggende benadering. Kan werken, maar is mij iets te sarcastisch.'

Ik knipper met mijn ogen. Zijn antwoord roept tintelingen bij

me op. Het is leuk als een jongen een knap gezicht heeft, maar een snel werkend brein, dat vind ik pas echt onweerstaanbaar. Zeker in combinatie met de lach die hij nu laat zien. Ik zie geen woede, zelfs geen triomf. Hij staat simpelweg op mijn volgende aanval te wachten en geniet ervan.

En wat nog vreemder is: ik geniet er ook van, zo erg dat ik tijdens mijn antwoord mijn best moet doen om te zorgen dat mijn gezicht niets verraad. ‘Ik weet niet of iemand je het ooit heeft verteld, Baylor, maar mensen hebben namen.’ Het ontgaat me niet dat ik een klein beetje naar voren buig, en als op bevel doet hij dat ook. Nu word ik omgeven door zijn geur en door zijn warmte. Mijn knieën beginnen te knikken, maar ik weet te besluiten met: ‘Misschien zou je daar eens gebruik van kunnen maken.’

Hij heeft dunne witte lijntjes in zijn ooghoeken van maandenlang tegen de zon in kijken. Die lijntjes worden dieper nu hij zijn stem laat zakken tot gemompel: ‘Dus je zegt nee tegen “rood snoepje van me”?’

Ik knars met mijn tanden. ‘Nu sta je me gewoon op te naaien.’

Dát had ik beter niet kunnen zeggen.

Hij ademt in, zijn neusvleugels trillen en zijn blik wordt heet en vloeibaar. ‘Naaien komt later pas, Jónes.’

Twee punten voor Baylor omdat hij me met één antwoord van mijn stuk weet te brengen en een bijnaam geeft. En ik ben recht in zijn val gelopen. Ik voel de hitte opstijgen naar mijn wangen en sta hem aan te staren. Als een complete malloot. Maar ik hoef gelukkig geen antwoord te geven, want de docent voor het volgende college loopt naar binnen.

De volgende dag ligt er een zakje rode snoepjes op mijn tafeltje. Baylor zegt geen woord en kijkt niet eens mijn kant op, maar als ik opsta om het snoep in de prullenbak te gooien buigt hij zijn hoofd en is hij opeens een en al aandacht voor zijn aantekeningen. Toch zie ik hem fronsen. Mooi. Nu staan we gelijk.

Alleen verpest ik het later alsnog door zelf zo’n zakje te kopen en in mijn eentje op mijn kamer een handvol snoep in mijn mond te

proppen. Ik proef de zoete smaak op mijn tong en zie achter mijn gesloten oogleden niemand minder dan Drew Baylor die langzaam elke centimeter van mijn lichaam verkent. Mijn verlangen is zo heet en heftig dat ik in mijn kussen begin te kreunen en de rest van de nacht niet kan slapen.

Drew

Mijn moeder heeft ooit tegen me gezegd dat het belangrijkste moment van mijn leven niet het winnen van het nationale kampioenschap en zelfs niet het winnen van de Super Bowl zal zijn, maar het moment waarop ik verliefd word.

Het gaat erom hoe je je leven leidt en met wie je dat doet, beweerdde ze altijd, niet waarmee je de kost verdient. Maar omdat ze dat tegen me zei toen ik zestien was, rolde ik met mijn ogen en ging ik verder met het oefenen van mijn passes.

Mijn moeder wilde echter niet van ophouden weten. ‘Wacht maar af, Drew. Op een dag sluipt de liefde ongemerkt op je af en dan staat je hele leven op zijn kop. Dan snap je wel wat ik bedoel.’

Het blijkt dat mijn moeder het wat één ding betreft mis had. Toen de liefde kwam, sloop ze niet ongemerkt op me af. Nee, ze stond opeens voor me, hondsbrutaal, voor het geval ik even niet had opgelet en haar had gemist. Alles stond wel meteen op zijn kop, dat dan weer wel.

Ik had graag tegen mijn moeder gezegd dat ze gelijk heeft gekregen, maar ze is dood. Dat doet nog meer pijn nu ik ben afgewezen. De grond in geboord, neergemaaid, voor lul gezet, of hoe je deze ellende ook wilt noemen. Want degene die ik zo leuk vind, die heeft de pest aan me.

Ik ben mans genoeg om toe te geven dat het geheel en al mijn eigen schuld is dat mijn liefdesleven niet lekker wil lopen. Ik was niet voorbereid op Anna Jones.

Ik krimp in elkaar bij de herinnering aan het moment waarop ik haar voor het eerst zag, aan het begin van het semester. Ik was

te laat voor college en liep zo snel mogelijk naar een vrije plaats op de achterste rij, in de hoop dat niemand me zou zien. Ik kan op deze campus bijna geen stap zetten zonder de aandacht te trekken. En dat klinkt misschien geweldig, maar je krijgt er heel snel genoeg van.

De docente las de namen voor en ik hoorde opeens een zachte stem die traag en dik als ahornsiroop over me heen gleed.

‘Anna Jones.’

Haar naam, meer zei ze niet, maar die was als een warme vinger die mijn ruggengraat streelde. Met een ruk keek ik op. Daar zat ze, zo mooi dat ik niet langer helder kon denken. Alsof iemand me net op het veld omver had gelopen.

Ik kon haar alleen maar aanstaren, buiten adem, met suizende oren. Ik wil niet beweren dat het liefde op het eerste gezicht was. Nee, het was meer van: ‘Fuck, ik wil dat daar, en als het even kan nu meteen.’

Omdat ik eerst dacht dat ik misschien zo moe was dat ik dingen zag die er niet waren, bleef ik maar naar Anna Jones kijken, in de hoop dat er vanzelf een verklaring zou volgen voor mijn extreme reactie.

Het was alsof ze mijn blik voelde, want ze keek om en... Fuck. Grote ogen, bijna als van een kat, die in de ooghoeken iets naar boven wezen. Eerst dacht ik dat haar ogen bruin waren, maar ze bleken flessengroen te zijn. En zo helder. En zo geërgerd. Ze keek me kwaad aan. Dat kon me niet schelen. Er gingen maar twee woorden door mijn hoofd, telkens weer: van mij.

Van de rest van het college kan ik me geen zak herinneren. Ik zat naar Anna Jones te staren als een ter dood veroordeelde die een laatste blik op de ondergaande zon mag werpen. Terwijl zij heel erg haar best deed om mij te negeren.

Aan het einde van het college schoot ik meteen overeind. Zij ook. We kwamen midden in het gangpad bijna met elkaar in botsing. En vanaf dat moment liep alles finaal in de soep. Want op dat moment veranderde ik in een enorme sukkel.

Meisjes maken me nooit zenuwachtig. Ik mag wel zeggen dat ik

een behoorlijk bevoorrecht leventje leid. Football, en alle bekendheid die daarbij hoort, heeft me in zijn liefhebbende armen gesloten en geeft me alles wat ik maar wil, met inbegrip van vrouwen. Helaas is het ook overduidelijk dat Anna geen groot aanhangster van mijn sport is. Het arme kind.

Hoe dan ook, ik was niet voorbereid op de kwade blik waarmee ze naar me opkeek, met een van haar fraaie wenkbrauwen arrogant opgetrokken, alsof ze zoveel wilde zeggen als: ‘Wat de fuck moet jij nu weer?’

Ik stond daar maar en besepte als geen ander dat ik als een domme reus boven haar uitstak, met een tong die als verlamd in mijn mond lag en een wang die een zenuwtrekje begon te vertonen. God sta me bij als ze dat ziet, dacht ik. En dus flapte ik er het allerstomste uit wat ik ooit in mijn leven heb gezegd: ‘Hoi, grote rooie.’

Ja, dat was slim. Niet dus. Ik bedoel, ‘grote rooie’, waar slaat dat op? Mijn hersens schreeuwden: *Doe iets, sukkel! Bied je excuses aan! Ren weg!* Ik zweer het, ik hoorde dat alarm gewoon afgaan, dat bevel om de schilden op te trekken en de fotontorpedo’s te laden.

Maar ik bleef staan en wist naar haar te lachen, hoewel mijn gezicht helemaal warm werd en het zweet over mijn rug liep. Ja. Zo cool was ik.

Er verscheen een woedende blik in haar donkergroene ogen.

En toen liet ze me duidelijk weten wat ze van me vond.

Het spreekt vanzelf dat ik er na die kennismaking geknakt van door ben gegaan en nu nog steeds mijn wonden zit te likken. Afgewezen worden is kut. Zo kut dat ik sindsdien geen woord meer tegen haar heb gezegd. In plaats daarvan zit ik elk college zwijgend en vol verlangen naast haar. Het is gewoon sneu.

Tijd om maatregelen te nemen, en snel ook. Want hier word ik compleet gestoord van.